

РЕШЕНИЕ

№ 3706

гр. София, 08.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 25.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **12318** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Х. А. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Т. Р. АК - [населено място], с адрес за призоваване и връчване на книжа: [населено място], ж.к. "Лагера", [улица], ет. 3, ап.8, против Разпореждане № [ЕГН] от 25.09.2020 г., издадено от длъжностно лице А. С., с което е отменено разпореждане № [ЕГН] от 22.02.2014 г. и е отказано отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е разпоредено надвзетата пенсия да се събере от жалбоподателката на основание чл. 114, ал. 1 от КСО, потвърдено с Решение № 112153-21-112 от 19.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град.

С жалбата се поддържат доводите, че обжалваното разпореждане, което е потвърдено с решението на Директора на ТП на НОИ-С.-Град е необосновано и изводите не отговарят на събраните доказателства. Нарушени са правилата за доказване по специалния ред по НПОС и по общия ред по АПК. Неправилни и необосновани са изводите на длъжностното лице по чл. 98, ал.1 от КСО, свързани с отмяната на разпореждане № [ЕГН] от 27.02.2014 г., включително същите не са изведени от събрани по пенсионната преписка доказателства по смисъла на чл. 37 от АПК, събрани чрез допустими доказателствени средства по чл.39 от АПК.

В съдебно заседание по делото жалбоподателката, редовно уведомена, се явява лично и се представлява от адвокат Р., който поддържа жалбата и претендира разноски.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ-С.-град, се представлява по делото от упълномощен процесуален представител - юрк. П., която оспорва жалбата по мотиви, изложени в оспореното решение. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

СГП, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По Заявление № МП- 121597/21.12.2013 г., на жалбоподателката Х. А. С., с Разпореждане № [ЕГН]/27.02.2014 г. ѝ е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст с внасяне на осигурителни вноски по реда на чл. 9а, ал. 2 от КСО за 03 месеца и 21 дни.

Със Заявление № 2121-21-171/18.04.2019 г. С. е поискала пенсията ѝ да бъде преизчислена за осигурителен стаж преди пенсионирането, като е представила Удостоверение № 5507-06-18/16.04.2019 г. за осигурителен стаж за месеците април, май и юни 1973 г. в ТПК „Х. Б.“ - [населено място]. В образуваното пенсионно производство било установено дублиране между представения със заявлението стаж и вече зачетен такъв при отпускането на пенсията, поради което в изпълнение на чл. 35 от АПК са изискани проверки от контролните органи на НОИ и с писмо от 21.05.2019 г. жалбоподателката е уведомена, че следва да представи всички документи за осигурителен стаж. Същите впоследствие са депозирани от жалбоподателката, включително Удостоверение № 113/31.07.1995 г., издадено от С. - Социално учебно професионално заведение, и образец УП-30 № 13/28.09.1981 г., издаден от Обединено детско заведение № 55.

С Констативен протокол № КВ-5-21-00738944/24.03.2020 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на детска градина 55 „И.“ е установено, че детската градина е регистрирана на 18.10.1980 г., което изключва в нея да е полаган стаж през периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г., какъвто Х. С. е представила първоначално със заявлението си за пенсия. С Констативен протокол № КВ-5-21-00763302/04.06.2020 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на детска градина 55 „И.“ е констатирано, че в дневника на издадените образци УП не фигурира такъв, издаден на Х. А. С. за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. С възражение от 25.06.2020 г. относно просрочие по заявлението ѝ от 18.04.2019 г. Х. С. е депозирала образец УП-3 № 98/15.06.2020 г., издаден от ДГ № 55 „И.“, и Удостоверение № РЛН20-УГ51-1391/15.06.2020 г. за идентичност на лице с различни имена, издадено от СО, район Л.. В отговор от 30.06.2020г. жалбоподателката е уведомена, че се извършва проверка по представените документи, след чието приключване длъжностното лице по пенсионно осигуряване ще се произнесе с разпореждане.

Предвид неприключилите проверки, касаещи осигурителния стаж на Х. С., с Разпореждане № [ЕГН]/48 от 30.06.2020 г. на длъжностното лице по ПО личната пенсия за ОСВ на Х. А. С. е спряна на основание чл. 95, ал. 2 от КСО, считано от 01.07.2020 г.

Разпореждането от 30.06.2020 г. е обжалвано с Жалба № Ц1012-21-490/29.07.2020 г. и с допълнителна Жалба № Ц1012-21-490#2/29.09.2020 г.

За изясняване на фактическата обстановка, от [община] е изискано копие на семейните регистри на жалбоподателката, както с призовка на основание чл. 45, ал. 1 от АПК е уведомена, че следва да се яви на 19.08.2020 г. в ТП на НОИ С. - град, за да

даде пояснения относно осигурителния си стаж. Във връзка с изслушването ѝ е изготвен протокол от последната дата, придружен от декларация на С. за уведомяване, че дадените пояснения ще бъдат присъединени към доказателствата в пенсионното досие.

С оглед приключилите проверки и събраните доказателства, с обжалваното в административното производство Разпореждане № [ЕГН]/258 от 25.09.2020 г. е отменено разпореждането от 27.02.2014 г. за отпускане на лична пенсия за ОСВ на жалбоподателката, разпореден е отказ за отпускане на такава пенсия и е постановено надзетата пенсия да се събере на основание чл. 114, ал. 1 от КСО.

Предвид постановеното на 25.09.2020 г. ново разпореждане, с Определение № Ц2153-21-72 от 14.10.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - [населено място] № Ц1012-21-490/29.07.2020 г. и допълнителна Жалба № Ц1012-21-490#2/29.09.2020 г. на Х. А. С. са оставени без разглеждане и производствата по тях са прекратени. Определението е обжалвано по съдебен ред пред АССГ с Жалба Ц1012-21-1151/03.11.2020 г. Претенциите на жалбоподателката, че неправилно, в нарушение на чл. 40 от НПОС, при отпускането на пенсията пенсионният орган зачел осигурителния ѝ стаж въз основа на описа в заявлението ѝ за отпускане на пенсия, а не по представените удостоверения, са приети за неоснователни.

По данни от пенсионната преписка на Х. С., със заявлението си за пенсиониране от 21.12.2013 г. същата е представила изискуемите документи по чл. 2 от НПОС, вкл. обр. УП-3 № 113/31.07.1995 г., изд. от С. — Социално учебно професионално заведение, за периода от 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. на длъжност „курсист шевни машини“, и обр. УП-3 № 13/28.09.1999 г., изд. от ОДЗ № 55, за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. на длъжност „пом. възпитател“. Двата образца са описани в заявлението за отпускане на пенсия /вкл. и вписаните в тях периоди/ и след приключване на пенсионното производство са върнати на лицето по силата на приложимите правни норми. Установило се, че в пенсионното досие липсват данни за изготвяне и подаване на документите чрез пълномощник, както и че на стр. 4 на заявлението Х. С. е подписала декларация, че е запозната с документите, описани в описа, както и че няма неописан осигурителен стаж. Твърденията на жалбоподателката, че в описа на обр. УП-1 е допусната грешка в р. 2 относно периода 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г., която била повторена от служителите, които зачели стажа по описа, се опровергали и от друго писмено доказателство в пенсионното досие - от справката-опис на зачетения осигурителен стаж на Х. А. С. от 27.01.2014 г., според която двата спорни периода са зачетени от пенсионния орган по посочените образци.

В тази връзка, с оглед доказателствата в пенсионното досие - подписания от лицето опис на осигурителния стаж в заявлението за пенсиониране и справката-опис на зачетения в пенсионното производство осигурителен стаж, обоснован се явил изводът, че при отпускането на пенсията си Х. С. е представила обр. УП-3 № 13/28.09.1999 г., изд. от ОДЗ № 55, за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. на длъжност „пом. възпитател“, по който ѝ е зачетен стаж за посочения период.

Твърденията, че длъжностното лице подменило образец УП-30 № 13/28.09.1981 г. с описа в заявлението за пенсиониране, били напълно произволни, неоснователни и недоказани. Всъщност, видно от доказателствата в пенсионното досие, от ОДЗ № 55 Х. С. е представяла пред длъжностното лице по ПО три различни документа:

Обр. УП-3 № 13/28.09.1999 г., изд. от ОДЗ № 55, за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. на длъжност „пом. възпитател“, представен на 21.12.2013 г. със заявлението за пенсиониране, който ѝ е върнат и за който към настоящия момент лицето твърди, че не го е представяло.

Обр. УП-30 № 13/28.09.1981 г., издаден от ОДЗ № 55 за друг период - от 07.01.1981 г. до 11.03.1981 г., на длъжност „помощник възпитател“, представен при повторното изискване на документите за осигурителен стаж на жалбоподателката.

Обр. № 98/15.06.2020 г., издаден от ДГ № 55 „И.“, за периода от 07.01.1981 г. до 11.03.1981 г., на друга длъжност - „прислужник - чистач“, представен с жалбата от 25.06.2020 г.

При изясняване на стажа на жалбоподателката в ОДЗ № 55 били преценени като относими и следните събрани в административното производство доказателства:

Констативен протокол № KB-5-21-00738944/24.03.2020 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на ДГ 55 „И.“, според който детската градина е регистрирана на 18.10.1980 г., което изключва в нея да е полаган стаж през периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г., какъвто Х. С. е представила първоначално със заявлението си за отпускане на пенсия.

Констативен протокол № KB-5-21-00763302/04.06.2020 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на детска градина 55 „И.“, според който в дневника на издадените образци УП не фигурира такъв, издаден на Х. А. С. за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г.

Обр. УП-30 № 03-192/25.03.1985 г., издаден от [фирма] - клон Х.. стоки, за зачетен при отпускането на пенсията период от 01.03.1976 г. до 21.04.1981 г., който включва периода от 07.01.1981 г. до 11.03.1981 г. /по впоследствие представените обр. УП-30 № 13/28.09.1981 г., издаден от ОДЗ № 55, и обр. № 98/15.06.2020 г., издаден от ДГ № 55 „И.“/, изпратено с придружително писмо с вх. № Ц1012-21-308#1/13.07.2020 г. от [община] заверено копие от семейните регистри на Х. А. С. / Ш. А. Ю., според което лицето се е преместило в С. през 1976 г., протокол от заседание за изслушване на Х. А. С. от 19.08.2020 г., съгласно който същата е заявила, че преди 1975 г. няма стаж в С..

Цитираните доказателства обосновавали незначителното на стаж на Х. А. С. за периода от 07.06.73 г. до 03.04.75 г. в ОДЗ № 55.

Не бил зачетен и стаж на жалбоподателката в С. - Социално учебно професионално заведение, за периода от 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. на длъжност „курсист шевни машини“.

При отпускането на пенсията си през 2014 г. Х. С. представила и обр. УП-3 № 113/31.07.1995 г., изд. от С. - Социално учебно професионално заведение, за периода от 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. на длъжност „курсист шевни машини“, в което е вписан адрес на предприятието: [населено място],[жк], бл. 022, вх. Б. В административното производство, с оглед данните от [община], е установено, а впоследствие и е потвърдено от лицето при изслушването му по реда на чл. 45 от АПК, че преди 1975 г. същото не е работило в С..

Жалбоподателката твърди, че в образец УП-30 № 113/31.07.1995 г., издаден от С. - Социално учебно професионално заведение за периода от 07.10.1971 г. до 10.04.73 г., също била допусната очевидна фактическа грешка - вместо А. била вписана като А., което се доказвало и от удостоверението за идентичност на имената й. Счита, че пенсионният орган бил длъжен да изиска от [община] справка за родените на 21.04.1953 г. и да установи, че няма лице с бащино име А.. Видно от Удостоверение за идентичност на лице с различни имена № РЛН20- УГ51-1391/15.06.2020 г., изд. от СО, район Л., имената Х. А. С. и Ш. А. Ю. са на едно и също лице. В същото време обр. УП-30 № 113/31.07.1995 г., издаден от С., е на Ш. А. Ю.. Съществували разлики не само в бащиното име, но и в личното и във фамилията. В този смисъл, удостоверението не само че не доказвало твърдяната очевидна фактическа грешка в образца, но напротив - доказало, че същият не е издаден на жалбоподателката и не може да й бъде зачетен осигурителен стаж. Претенциите, че пенсионният орган е бил длъжен да изиска проверка в [община] относно имената на родените на 21.04.1953 г., са приети за неоснователни, тъй като по силата на чл. 154, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК всяка страна е длъжна да установи фактите, от които ще черпи благоприятни за себе си правни последици. За пълнота следва да се посочи и обстоятелството, че в приложеното към жалбата копие на Акт за раждане № 254, издаден от Нарoden съвет [населено място], е вписано, че промяната в името на жалбоподателката е по нейна молба от 14.03.1983 г. В тази връзка, в удостоверение, издадено на 31.07.1995 г., следва да бъде посочено и името Х. А. С., каквото в случая липсва.

Решаващият административен орган като взел предвид съмнителното разминаване в стажовете на жалбоподателката в С. преди 1975 г., както и декларираната от последната при изслушването й от административния орган информация, че няма стаж в С. преди 1975 г., приел че длъжностното лице по ПО правилно не е зачело с обжалваното разпореждане осигурителен стаж за периодите: от 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. по обр. УП-3 № 113/31.07.1995 г., изд. от С. - Социално учебно професионално заведение, от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. по обр. УП-3 № 13/28.09.1999 г., изд. от ОДЗ № 55, със следните мотиви:

Претенцията на жалбоподателката, че проверката на процесните документи е следвало да бъде извършена още при отпускане на пенсията, приел за неоснователна, защото при първоначалното представяне на посочените документи със заявлението за пенсиониране през 2013 г., с оглед липсващи в същите външни недостатъци, не е била налице хипотезата на чл. 40, ал. 3 от АПК, поради което не е искана проверка на удостоверените с тях обстоятелства. С представяне със заявлението от 18.04.2019 г. на документи с дублиращ се стаж, такава вече е била задължителна с оглед установяването на фактическата обстановка като предпоставка за издаването на административния акт.

Неправилно и неоснователно в жалбата се тълкувал и § 9 от ПЗР на КСО - като задължение длъжностните лица да зачитат положения до 31.12.1999 г. стаж. Същността на разпоредбата е признаване на трудовия стаж до тази дата за осигурителен, а не претендираното задължение. Вменяването на претендираното задължение на пенсионния орган категорично променя вложения от законодателя

смисъл на § 9 от ПЗР на КСО, както и противоречи на предоставеното на административния орган право на преценка. Във връзка с твърдението, че КСО и НПОС нямали обратна сила и че не следвало да се прилагат спрямо удостоверение, издадено през 1981 г., следвало да се посочи, че чл. 142, ал. 1 от АПК императивно регламентира, че съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Неправилно се претендират и изтекла погасителна давност предвид извършените проверки, както и нищожност на заповедите на Директора на ТП на НОИ С. - град за извършването им и на констатациите на контролните органи по КСО. В този смисъл, в случая липсват доказателства относно претендираното обявяване на нищожност.

Х. С. необосновано претендира, че неправилно давала обяснения по чл. 45 от АПК, тъй като 4-месечният срок по чл. 10 от НПОС бил изтекъл. В чл. 45 от АПК е регламентирана възможността при необходимост административният орган да призове страна в производството да даде пояснения, без посочен срок. Указано е само, че това може да стане в рамките на образувано административно производство. В случая такова е било налице, като във връзка с него са били събирани и други относими доказателства, поради което това производство не се ограничава в претендирания 4-месечен срок, още повече, че административните срокове именно с оглед необходимостта от изясняване на фактическата обстановка като условие за издаване на административния акт /чл. 35 от АПК/ са инструктивни.

Жалбоподателката неоснователно смятала, че оспорването на официални документи ставало само по реда на чл. 124, ал. 4 от ГПК. ВАС в Решение № 5164/20.04.2010 г. по адм. д. № 1403/2010 г. приема, че съществуват три възможности за опровергаване на удостоверение, представено в пенсионното производство: първата е в хода на производството, развило се пред пенсионния орган; втората е по чл. 193 от ГПК с инцидентен установителен иск при наличие на правен спор, чието разрешаване е обусловено от истинността на удостоверението; и последната е с установителен иск по чл. 124, ал. 4, изр. 1 от ГПК. В тази връзка, както и с оглед на посочения чл. 35 от АПК, изясняването на фактическата обстановка се явява законово изискуема предпоставка за издаването на административния акт, като всички събрани по случая доказателства следва да се преценяват в тяхното единство и взаимовръзка, в изпълнение и на разписания в чл. 7 от АПК принцип за истинност. Обратното явно противоречи на дискреционната власт, предоставена на административния орган, на правото му на преценка, тъй като в противен случай ролята му би се свела само до формално регистриране на депозираните пред него документи, без предоставената му от закона оперативна самостоятелност и без възможност да изпълнява задълженията си по чл. 35 от АПК. В тази връзка следва да се посочи и Решение № 9326 от 13.07.2017 г. на ВАС, в което съдът приема, че опровергаването на съдържанието на официален документ е допустимо и може успешно да бъде осъществено с надлежни писмени документи. Според съда е допустимо доказването, че официален документ не отразява вярно удостоверените с него факти, поради което същият не се ползва с формална

доказателствена сила.

Досежно оплакванията, касаещи нарушена процедура по чл. 117 от КСО по Жалба № 2121-21-171 #4/29.07.2020 г., срещу разпореждане от 30.06.2020 г., РО приел, че не дължи произнасяне в настоящото производство, предвид обжалването на друг административен акт, срещу разпореждането от 30.06.2020 г. Х. А. С. е подала Жалба № Ц1012-21-490/29.07.2020 г. и допълнителна Жалба № Ц1012-21 -490#2/29.09.2020 г., по които е постановено Определение № Ц2153-21-72 от 14.10.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град. Същото е обжалвано по съдебен ред с Жалба № Ц1012-21-1151/03.11.2020 г.

Отказът на Х. С. да заплати неуточнена по размер сума не означавал, че се е отказала да ползва правото си по чл. 9а, ал. 2 от КСО, и неправилно не й било изпратено уведомително писмо. В чл. 9а, ал. 2 от КСО е уредена правната възможност за зачитане на осигурителен стаж със заплащане на осигурителни вноски от лица, които са навършили възрастта по чл. 68, ал. 1 от КСО и имат недостигащ стаж по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО не повече от 05 години. В тази връзка, за да бъде определен недостигащият стаж на жалбоподателката, следва преюдициално да бъде определен с влязъл в сила административен акт размерът на безспорния зачетен осигурителен стаж. От друга страна, в обжалваното разпореждане изрично е посочено, че лицето е заявило, че няма възможност да заплати недостигащия осигурителен стаж и тази ясно изразена негова воля, че няма да заплати недостигащия стаж, следва да бъде отчетена от пенсионния орган.

В жалбите си Х. А. С. е обжалвала в цялост разпореждането от 25.09.2020 г., вкл. неговата т. 3, разпореждаща надвзетата сума да се събере от жалбоподателката на основание чл. 114, ал. 1 от КСО. Разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО предвижда, че недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113. В т. 3 на обжалваното разпореждане е посочено надвзетата сума от пенсия да се събере на основание чл. 114, ал. 1 от КСО, което по правната си същност представлява предложение за издаване на разпореждане по чл. 98, ал. 2 от КСО във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО за възстановяване на неоснователно изплатените суми за пенсии по силата на отмененото Разпореждане №[ЕГН]/27.02.2014 г. и последващите такива, а не властническо волеизявление, пораждащо задължение за възстановяване на точно определена сума за конкретен период ведно със законната лихва.

Отчитайки обстоятелството, че Х. А. С. е представила пред пенсионния орган нередовни документи от С. - Социално учебно професионално заведение и от ОДЗ № 55 за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975, длъжностното лице по пенсионно осигуряване, постановило оспореното разпореждане по чл. 98, ал. 1 от КСО, е приело, че следва да бъде извършена преценка и относно наличие на недобросъвестност на жалбоподателката при получаване на неоснователно изплатените суми за пенсия. Задължение за възстановяване

на неоснователно изплатени суми за пенсия възниква след постановяване на разпореждане на основание чл. 98, ал. 2 от КСО, което подлежи на обжалване в 14-дневен срок от получаването му по реда на чл. 117 от КСО. Разпореждането по чл. 98, ал. 2 от КСО се издава в едноседмичен срок след влизането в сила на разпореждането по чл. 98, ал. 1 от КСО за изменение или прекратяване на пенсията, като в него се посочват конкретен период и размер на задължението, както и мотиви относно наличието на недобросъвестност с оглед приложение на чл. 114, ал. 1 от КСО. В случая, с оспореното в настоящото производство разпореждане не възниква конкретно задължение за жалбоподателката за възстановяване на неоснователно изплатени суми за пенсия, поради което в същото няма изложени мотиви за недобросъвестност, съответно - в контролно административното производство не подлежи на разглеждане въпросът за наличието или липсата на надобросъвестност от страна на жалбоподателката. В тази връзка, жалбите в частта им срещу изречението Надвзетата пенсия да се събере от Х. А. С. на основание чл. 114, ал. 1 от КСО формулирано като т. 3 от разпореждането, се явяват процесуално недопустими и като такава следва да се оставят без разглеждане.

При така изяснената фактическа обстановка и с оглед на изложеното, РО приел, че в останалата им част жалбите на Х. А. С. срещу Разпореждане № [ЕГН] от 25.09.2020 г. на длъжностно лице по ПО при ТП на НОИ С. - град са неоснователни и следва да бъдат оставени без уважение.

По искане на жалбоподателката, по делото е назначена и приета, оспорена от процесуалния представител на ответната страна ССЕ експертиза.

По делото, като доказателства са приети документите представени с административната преписка, както и такива приобщени в хода на съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу оспорваното Решение №ц2153-21-112 от 19.11.20 г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град е подадена в срока по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице с право и интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 98, ал. 1, т. 1 от КСО пенсиите и добавките към тях се отпускат, изменят, осъвременяват, спират, възобновяват, прекратяват и възстановяват с разпореждане, издадено от длъжностното лице, на което е възложено ръководството на пенсионното осигуряване в териториалното поделение на Националния осигурителен институт, или други длъжностни лица, определени от ръководителя на териториалното поделение на Националния осигурителен

институт. Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „а“ от КСО пред ръководителя на съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт се подават жалби срещу разпореждания за отказ или за неправилно определяне или изменение и спиране на пенсиите, добавките и компенсациите към тях. Съгласно ал. 3 на посочената разпорежда ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. С решението ръководителят на териториалното поделение на Националния осигурителен институт решава въпроса по същество или отменя разпореждането и връща преписката за ново разглеждане от компетентния административен орган, когато не са изяснени всички обстоятелства, отнасящи се до издаване на разпореждането. В настоящия случай по жалба срещу разпореждане, издадено от длъжностно лице по пенсионно осигуряване при ТП на НОИ-С.-град, териториално компетентен да се произнесе е Директорът на ТП на НОИ-С.-град. В случая процесното решение е издадено от компетентен орган съгл. чл. 117, ал. 1 от **КСО**, като с него е потвърдено разпореждане №[ЕГН]/258 от 25.09.20 г., издадено от длъжностно лице, разполагащо с компетентност съгл. чл. 98, ал.1, т. 1 вр. чл. 99, ал. 1 от КСО и заповед на директора на ТП на НОИ-С. - град. С оглед гореизложеното може да се направи заключение, че оспореният акт е издаден от материално и териториално компетентен орган. В този смисъл съдът приема, че не са налице основания за прогласяване нищожността на процесния акт. Оспореният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма - чл. 117, ал. 3 КСО. Същият е мотивиран, като са изложени фактическите и правни основания за издаването му. В административното производство по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават отмяната на акта на самостоятелно основание.

Конкретно спорът по делото се отнася до зачитането на осигурителен стаж в ОДЗ № 55 и в Социално учебно заведение /С./, претендиран по силата на Обр. УП-3 № 13/28.09.1999 г., изд. от ОДЗ № 55, за периода от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г. на длъжност „пом. възпитател“, представен на 21.12.2013 г. със заявлението за пенсиониране.

Напълно неоснователно в жалбата се твърди, че длъжностното лице по ПО е зачело посочения период по образец УП-1 /бланката на заявлението за пенсиониране/ вместо по посочения образец УП-3 и че в образец УП-1 е допусната очевидна фактическа грешка при вписването на периода. В чл. 40 от НПОС изчерпателно са изброени документите, по които се зачита осигурителен стаж, което категорично изключва такъв да е зачетен по обр. УП-1, т.е. по заявлението за пенсиониране. В депозирания на 21.12.2013 г. образец УП-1 Хапка А. С. е декларирала, че е запозната с описаните в заявлението документи, които е подала лично. От посоченото категорично е видно, че при подаване на заявлението си от 21.12.2013 г. Хайка С. е подала образец УП-3 № 13/28.09.1999 г., изд. от ОДЗ № 55, за периода от 07.06.73 г. до 03.04.1975 г. на длъжност „пом. възпитател“.

Съгласно Констативен протокол № KB-5-21-00738944/24.03.2020 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на ДГ 55 „И.“, детската градина е регистрирана на 18.10.80 г., което изключва в нея да е полаган стаж през периода от 07.06.1973 г. до

03.04.75 г.

Съгласно Констативен протокол № KB-5-21-00763302/04.06.2020 г. за извършена проверка по разходите на ДОО на детска градина 55 „И.“, в дневника на издадените образци УП не фигурира такъв, издаден на Х. А. С. за периода от 07.06.73 г. до 03.04.75 г. до 03.04.1975 г.

Съгласно изпратено с придружително писмо с вх. № Ц1012-21-308#1/13.07.2020 г. от [община] заверено копие от семейните регистри на Х. А. С. / Ш. А. Ю., лицето се е преместило в С. през 1976 г.

Съгласно протокол от заседание за изслушване на Х. А. С. от 19.08.20 г., същата е заявила, че преди 1975 г. няма стаж в С..

Обр. УП-30 № 13/28.09.1981 г., издаден от ОДЗ № 55 за друг период - от 07.01.1981 г. до 11.03.81 г., на длъжност „помощник възпитател“, представен от жалбоподателката на 12.06.2019 г. при повторното изискване на документите за осигурителен стаж, въпреки че е следвало да го представи още през 2013 г. с искането си за отпускане на пенсия.

Обр. № 98/15.06.2020 г., издаден от ДГ № 55 „И.“, за периода от 07.01.1981 г. до 11.03.1981 г., но на друга длъжност - „прислужник - чистач“, представен с жалбата на жалбоподателката от 25.06.2020 г.

При отпускането на пенсията през 2013 г. по обр. УП-30 № 03-192/25.03.1985 г., издаден от [фирма] - клон Хранителни стоки, е зачетен период от 01.03.1976 г. до 21.04.1981 г., който включва периода от 07.01.1981 г. до 11.03.1981 г. в ДГ № 55 „И.“, удостоверен с впоследствие представените обр. УП-30 № 13/28.09.1981 г., издаден от ОДЗ № 55, и обр. № 98/15.06.2020 г., издаден от ДГ № 55 „И.“. Предвид обясненията на жалбоподателката С., дадени по реда на чл. 176 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, същата е работила в ОДЗ № 55, от което следва, че неправилно в по обр. УП-30 № 03-192/25.03.1985 г., издаден от [фирма] - клон Хранителни стоки, е зачетен период от 01.03.1976 г. до 21.04.1981 г.

С оглед на посоченото, относно стажа в ОДЗ № 55 се установява:

- периодът от 07.06.1973 г. до 03.04.1975 г., стажът е зачетен първоначално, ОДЗ № 55 още не е регистрирано като заведение;

- периодът от 07.01.1981 г. до 11.03.1981 г. се дублира със зачетено време в [фирма], клон Хранителни стоки, на длъжност „продавач“, което изключва жалбоподателката да е работила едновременно и на двете места на пълен работен ден. Като се има предвид, че за този период Х. С. е представила образци УП-3 с посочени различни длъжности - „помощник възпитател“ и „прислужник - чистач“, което разколебава доказателствената им тежест.

Относно стажа в С. - Социално учебно професионално заведение:

За стажа в С. за периода от 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. на длъжност „курсист шевни машини“ при отпускането на пенсията си Х. С. е представила образец У11-3 № 113/31.07.1995 г., изд. от С.. В същия е вписан адрес на предприятието: [населено място],[жк], бл. 022, вх. Б. С оглед данните от [община], е установено, а впоследствие и е потвърдено от лицето при изслушването му по реда на чл. 45 от АПК, че преди 1975 г. същото не е работило в С.. В жалбата неправилно се претендира, че като жител на В. жалбоподателката няма ограничение да учи в С.. Действително, за да се обучава в С., от С. не се е изисквало софийско жителство, но се е изисквало в семейните регистри да се впише обстоятелството, че лицето е с местожителство в С..

Такова вписване в изпратеното от [община] копие от семейните регистри на жалбоподателката липсва - през времето, през което претендира, че е учила в С..

Съдът намира за неоснователно твърдението на жалбоподателката, че в образеца е допусната очевидна фактическа грешка - вместо А. е вписана като А., а това се установява от удостоверение за идентичност на имената ѝ, и пенсионният орган бил длъжен да изиска от [община] справка за родените на 21.04.1953 г. и да установи, че няма лице с бащино име А..

Видно от удостоверение за идентичност на лице с различни имена е вписано името Ш. А. Ю., докато в образеца, издаден от С., е вписана Ш. А. Ю. - т.е. налице са разлики не само в бащиното име, но и в личното име и във фамилията. Обясненията, че ОФГ е поради трудното разчитане на ръкописните ведомости, стареенето на същите и на мастилото, както и поради това, че „документът е издаден от служители на С., които са хора с увреждания“, са напълно недоказани. Претендираният период 07.10.1971 г. до 10.04.1973 г. предполага значителен брой ведомости, което изключва всички да са нечетливи и неразбираеми.

От друга страна, в приложеното към жалбата копие на Акт за раждане № 254, издаден от Народен съвет [населено място], е вписано, че промяната в името на жалбоподателката е по нейна молба от 14.03.1983 г. В тази връзка, в удостоверение, издадено на 31.07.1995 г., следва да бъде посочено името Х. А. С., а не смененото преди 12 години име.

Според протокола от проведеното производство по чл. 45 от АПК „лицето е родено и живяло в [населено място] до м. 8 - 9.1975 г., след което е променило местожителството си в [населено място]“. Тези данни в голяма степен се потвърждават от официален документ, приет като доказателство по делото - изпратеното от [община] копие от семейните регистри на Х. А. С., от което е видно, че същата е променила местожителството си в С. през 1976 г. В обясненията си, събрани по реда на чл. 176 от ГПК в с.з. от 16.02.21 г., жалбоподателката твърди, че е била във В. от 1973 г. до август 1975 г. и че между 1971 г. и 1973 г. е била в С.. Ако жалбоподателката действително през последния период е била с местожителство в С., това обстоятелство задължително следва да е отбелязано в семейните регистри. В тази връзка съдът счита, че обясненията на страната по реда на чл. 176 от ГПК не следва да се кредитират, както и че с гласни доказателства не може да се обори съдържанието на писмен документ.

Неоснователна е и претенцията, че по силата на § 9 от ПЗР на КСО положеният трудов стаж преди 31.12.1999 г. се зачита без процесуална възможност за оспорване. Неправилно посочената разпоредба се тълкува като задължение длъжностните лица да зачитат положения до 31.12.1999 г. стаж. Същността на разпоредбата е признаване на трудовия стаж до тази дата за осигурителен, а не претендираното задължение. Вменяването на такова задължение на пенсионния орган категорично променя смисъла на § 9 от ПЗР на КСО и е в противоречие с предоставеното на административния орган право на преценка.

Неоснователна е претенцията за изтекла абсолютна давност за проверката на

документите. В тази връзка е Решение № 3699/11.03.2020 г. на ВАС, по адм. д. № 9889/2019 г., че „няма законова норма, която в пенсионното производство да утвърждава писмен документ /в случая У 112 № 170 от 19.09.2000 г./ за абсолютно валиден". Този извод се потвърждава и от регламентирания в ЗСч 50-годишен срок за съхранение на ведомостите, които са първичните документи, въз основа на които следва да бъдат издавани образците УП-2 и У П-3.

Съдът напълно споделя мотивите на РО по отношение на претендираната нищожност на заповеди на Директора на ТП на НОИ С. - град и на констативни протоколи с оглед на твърдението, че незаконосъобразно на текстовете на чл. 107 и чл. 108 от КСО е придадена обратна сила. В последните разпоредби са регламентирани правомощията на контролните органи на НОИ, без ограничаване на периоди, които тези органи могат да проверяват. От друга страна, чл. 142 от АПК изисква съответствие на административния акт с материалния закон към момента на издаване на АА, а чл. 35 от АПК определя, че административният орган е длъжен да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая като императивна предпоставка за издаването на акта. В този смисъл - депозираните от жалбоподателката документи са проверявани законосъобразно, в изпълнение на задължението по чл. 35 от АПК.

Във връзка с претенциите, че редът на оспорване на официални документи е само този по чл. 124, ал. 4 от ГПК, съдът споделя посоченото в обжалваното решение, че съществуват три възможности за опровергаване на удостоверение, представено в пенсионното производство: в хода на производството, развил се пред пенсионния орган: по чл. 193 от ГПК с инцидентен установителен иск ,при наличие на правен спор, чиито разрешаване е обусловено от истинността на удостоверението: и с установителен иск по чл. 124, ал. 4, изр. 1 от ГПК /Решение № 5164/20.04.2010 г. на ВАС по адм. д. № 1403/2010 г./.

Неоснователни са и твърденията, че процесните документи е следвано да бъдат проверени през 2013 г. при отпускане на пенсията.

Същите на страдат от външните пороци, визирани в чл. 40, ал. 3 от АПК, поради което проверката им не е била необходима. Едва след установяването на дублиращ се стаж пенсионният орган правилно е иницирал проверки за изясняването му - дори в хипотезата на опровергаване на съдържанието на официален документ /в този смисъл е Решение № 9326 от 13.07.2017 г. на ВАС/.

Неоснователно се претендира и че неправилно на Х. С. не било изпратено уведомително писмо по чл. 9а, ал. 2 от КСО за недостигащ осигурителен стаж до 05 години. Следва да се вземе предвид:

-за да бъде определен недостигащият стаж, следва преюдициално да бъде определен с влязъл в сила административен акт размерът на безспорния зачетен осигурителен стаж и

-в потвърденото разпореждане изрично е посочена волята на лицето, че няма да заплати недостигащия стаж.

Неоснователни са и претенциите против прилагането на чл. 114, ал. 1 от КСО, предвиждаш недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания да се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113. Такова задължение за възстановяване на неоснователно изплатени суми за пенсия възниква след постановяване на разпореждане на основание чл. 98, ал. 2 от КСО, което се издава в едноседмичен срок след влизането в сила на разпореждането по чл. 98, ал. 1 от КСО за изменение или прекратяване на пенсията и в което се посочват конкретен период и размер на задължението, както и мотиви относно наличието на недобросъвестност. В случая с потвърденото разпореждане не възниква конкретно задължение за жалбоподателката за възстановяване на неоснователно изплатени суми за пенсия, поради което в същото няма изложени мотиви за недобросъвестност, а изречението „Надвзетата пенсия да се събере от Х. А. С. на основание чл. 114, ал. 1 от КСО“, формулирано като т. 3 от разпореждането, се явява само предложение за издаване на разпореждане по чл. 98, ал. 2 от КСО, а не властническо волеизявление. В този смисъл с процесното решение по чл. 117 от КСО правилно е прието, че жалбите в тази част са процесуално недопустими и като такива следва да се оставят без разглеждане.

Неоснователно се претендира, че стажът от 31.03.1986 г. до 01.01.2000 г. на длъжност „телефонист“ в МБАЛ С. ЕАД следвало да се зачете като втора категория труд по т. 56 от ПКТП /отм./.

Този стаж е зачетен от трета категория труд с уведомително писмо от 27.01.2014 г. за недостигащ осигурителен стаж и с разпореждане от 27.02.2014 г. за отпускане на пенсията. Х. С. не е оспорила нито уведомителното писмо, нито разпореждането, което като влязъл в сила административен акт се ползва със съответния стабилитет. Дори ако се приеме, че категоризирането на труда за посочения период следва да се прецени отново, липсва правно основание за промяна на разпореденото от пенсионния орган категоризиране на този труд.

Съгласно т. 56 от ПКТП /отм./ от втора категория е трудът на телефонисти, обслужващи 100 и повече поста в т.п. станции и българските държавни железници, както и на работниците и служителите, работещи в Радиорелейната и телевизионна станция „Б. връх“. В цитираната разпоредба ясно са регламентирани две кумулативно изискуеми предпоставки за ползване на права:

-правоимащите да са телефонисти, обслужващи 100 и повече поста;

-същите да работят на изчерпателно изброени работни места /където не е посочена Втора МБАЛ/ - в т.ч. станции, в българските държавни железници, в Радиорелейната и телевизионна станция „Б. връх“.

В случая жалбоподателката е работила във Втора МБАЛ С. ЕАД, поради което категорично не попада в персоналният обхват на т. 56 от ПКТП /отм./. За пълнота следва да се подчертае, че в случая не е приложима и хипотезата на т. 67 от ПКТП /отм./, тъй като не бяха представени никакви доказателства, че трудът като телефонист във Втора МБАЛ е със същата вредност и тежест като този в т.п. станции, в българските държавни железници и в Радиорелейната и телевизионна станция „Б. връх“.

По отношение на ССЧЕ:

Заклучението противоречи на събрания по делото доказателствен материал, изготвено е на базата на избирателно използвани документи, интерпретирани по свой частен начин от вещото лице, поради което съдът не кредитира заключението.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

С оглед изхода на спора, съдът намира за основателна претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед правната и фактическа сложност на делото намира, че жалбоподателят следва на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 71 - ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. А. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез адв. Т. Р. АК - [населено място], с адрес за призоваване и връчване на книжа: [населено място], ж.к. „Лагера“, [улица], ет. 3, ап.8, тел 0899 942 954, против Разпореждане № [ЕГН] от 25.09.2020 г., издадено от длъжностно лице А. С., с което е отменено разпореждане № [ЕГН] от 22.02.2014 г. и е отказано отпускане на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като е разпоредено надвзетата пенсия да се събере от жалбоподателката на основание чл. 114, ал. 1 от КСО, потвърдено с Решение № 112153-21-112 от 19.11.2020г. на Директора на ТП на НОИ-С.-град.

ОСЪЖДА Х. А. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на Териториално поделение на НОИ- С.- град юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението за изготвянето му.

Съдия:

